

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 306/2011-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 1635/2011 a sp. zn. Rvp 1653/2011, zastúpenej Mgr. J. H., vo veci namietaného porušenia svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6 CoE 99/2011-68 z 30. marca 2011 a č. k. 6 CoE 94/2011-46 z 30. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 1635/2011 a sp. zn. Rvp 1653/2011 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1635/2011.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 4. a 6. júla 2011 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 CoE 99/2011-68 z 30. marca 2011 a č. k. 6 CoE 94/2011-46 z 30. marca 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere (ďalej len „zmluvy“) uzavretých v priebehu júla 2003 až októbra 2004 poskytla fyzickým osobám úvery v sume 464,71 € (vec vedená pod sp. zn. Rvp 1635/2011) a v sume 663,88 € (vec vedená pod sp. zn. Rvp 1653/2011), ktoré spolu s ďalšími poplatkami boli dlžníci povinní vrátiť vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1635/2011 v dvoch mesačných splátkach a vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1653/2011 v 20 dvojtýždenných splátkach. Na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu priamo v zmluvách dohodnuté, že splnomocnený zástupca dlžníka, určený v každej zmluve menovite, je oprávnený v prípade, ak dlžník neplní svoje povinnosti, okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu. Keďže dlžníci neuhradili niekoľko po sebe idúcich splátok, boli 7. mája 2005 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 1635/2011) a 12. septembra 2004 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 1653/2011) notárom spísané notárske zápisnice, ktoré podpísal v príslušných zmluvách určený splnomocnený zástupca dlžníka.

Následne bol vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1635/2011 podaný 19. júla 2005 návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Partizánske (ďalej len „okresný súd“) 4. augusta 2005 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením č. k. 4 Er 1115/2008-29 z 8. novembra 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju, pričom rozhodol aj o trovách exekúcie. Proti tomuto

rozhodnutiu okresného súdu 1 podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 6 CoE 99/2011-68 z 30. marca 2011 tak, že prvostupňové uznesenie ako vecne správne potvrdil.

Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1653/2011 bol podaný 26. novembra 2004 návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 10. decembra 2004 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením č. k. 4 Er 114/2008-29 z 29. novembra 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 6 CoE 94/2011-46 z 30. marca 2011 tak, že prvostupňové uznesenie ako vecne správne potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom označených okresných súdov, ktorý im predchádzal, „... boli porušené... jeho základné práva a slobody vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd... v príčinnej súvislosti s vyššie uvedeným porušením práva na spravodlivý proces boli... porušené aj základné práva a slobody sťažovateľa vyplývajúce z 1 Dodatkového protokolu...“. V ďalšom sťažovateľka interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu a v podstatnom uviedla, že „tým, že súd zasiahol do vykonávacieho konania... tak, že exekučné konania bez ďalšieho zastavil, porušili právo sťažovateľa vlastniť majetok... v zmysle Protokolu 1 Dohovoru“.

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu...“ napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia a veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. IV. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka v sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy adresovaných ústavnému súdu vyjadruje svoje výhrady proti uzneseniam krajského súdu č. k. 6 CoE 99/2011-68 z 30. marca 2011 a č. k. 6 CoE 94/2011-46 z 30. marca 2011, ktorými podľa jej názoru došlo k neprípustnému zásahu do jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že krajský súd potvrdil zastavenie už prebiehajúceho exekučného konania bez toho, aby sa sťažovateľka mala možnosť k tomu vyjadriť, čím súčasne malo dôjsť aj k neprípustnému zásahu do jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže v dôsledku zastavenia exekučného konania malo byť z exekúcie oprávnenej sťažovateľke upreté právo na vrátenie majetku od povinných.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Predmetom oboch sťažností je namietané porušenie práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami krajského súdu, ktorými potvrdil uznesenia prvostupňových súdov o zastavení exekúcie v zásade z dôvodu, že exekúciu nemožno vykonať pre vadu exekučného titulu – notárskych zápisníc (spočívajúcu v nedostatku riadneho splnomocnenia predchádzajúceho ich spísaniu).

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1635/2011 a sp. zn. Rvp 1653/2011 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 6 CoE 99/2011-68 z 30. marca 2011 a č. k. 6 CoE 94/2011-46 z 30. marca 2011

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd v danom prípade považoval za potrebné zaujať stanovisko k zásadnému právnomu problému nastolenému v sťažnostiach sťažovateľky, ktorý spočíva v tom, či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bola exekúcia zastavená, má (obdobne ako prvostupňový súd) právomoc skúmať v tomto štádiu konania prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu (notárskej zápisnice).

Podľa § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže učiniť, nie je explicitne ustanovený. Z uvedeného je potrebné vyvodit' záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí,

že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Krajský súd ako súd odvolací napadnutými uzneseniami potvrdil rozhodnutia okresného súdu o zastavení exekučného konania ako vecne správne s poukazom na príslušné ustanovenia Exekučného poriadku.

Krajský súd v uznesení č. k. 6 CoE 99/2011-68 z 30. marca 2011, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 4 Er 1115/2008-29 z 8. novembra 2010 o neprípustnosti exekúcie, o zastavení exekúcie a o trovách exekúcie okrem iného, uviedol:

„Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné a uznesenie súdu prvého stupňa je potrebné podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdiť ako vecne správne, pričom v náväznosti na ust. § 219 ods. 2 O. s. p. odvolací súd v plnom rozsahu poukazuje na odôvodnenie uznesenia súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje.

Na zdôraznenie správnosti uznesenia súdu prvého stupňa odvolací súd dodáva nasledovné:

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, ktorý považoval danú zmluvu uzatvorenú medzi účastníkmi za spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zároveň sa súd prvého stupňa správne vysporiadal s otázkou notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Z obsahu spisu je nepochybne preukázané, že vyhlásenie účastníka o uznaní právneho záväzku a súhlase s vykonateľnosťou podľa § 274 písm. e/ O. s. p. a s exekúciou podľa § 41 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučného poriadku obsiahnuté v notárskej zápisnici č. N 1953/2005, NZ 20063/2005 zo dňa 07. 05. 2005 spísaná notárom JUDr. O. Ď., je za povinnú vykonané advokátom Mgr. T. K., ktorého na tento úkon splnomocnil povinný v zmluve o úvere dňa 28. 10. 2004 uzatvorenej medzi oprávneným a povinným. Uvedená zmluva bola uzatvorená na vopred pripravenom formulári, ktorého obsah povinný nemohol ovplyvniť, z čoho je zrejmé, že osobu advokáta si povinný nevybral slobodným výberom na základe vlastného uváženia, ale tento bol vopred

určený oprávneným. Táto skutočnosť odôvodňuje aj obavu, že záujmy takto určeného advokáta sú v rozpore so záujmami povinného, teda povinného v zmysle § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemôže zastupovať a jeho každý právny úkon urobený za povinného, teda aj vyhlásenie obsiahnuté v notárskej zápisnici, ktorá je exekučným titulom, je absolútne neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Súd prvého stupňa preto správne vyhlásil exekúciu vykonávanú na základe neplatného exekučného titulu za neprípustnú a v zmysle § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku ju zastavil.“

Krajský súd v uznesení č. k. 6 CoE 94/2011-46 z 30. marca 2011, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 4 Er 114/2008-29 z 29. novembra 2010 o neprípustnosti a zastavení exekúcie, okrem iného uviedol:

„Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné a uznesenie súdu prvého stupňa je potrebné podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdiť ako vecne správne, pričom v náväznosti na ust. § 219 ods. 2 O. s. p. odvolací súd v plnom rozsahu poukazuje na odôvodnenie uznesenia súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje.

Na zdôraznenie správnosti uznesenia súdu prvého stupňa odvolací súd dodáva nasledovné:

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, ktorý považoval danú zmluvu, uzatvorenú medzi účastníkmi za spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zároveň sa súd prvého stupňa správne vysporiadal s otázkou notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Z obsahu spisu je nepochybne preukázané, že vyhlásenie účastníka o uznaní právneho záväzku a súhlase s vykonateľnosťou podľa § 274 písm. e/ O. s. p. s exekúciou podľa § 41 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučného poriadku obsiahnuté v notárskej zápisnici č. N 2328/2004, NZ 69289/2004 spísaná notárkou JUDr. J. K., je za povinného vykonané advokátom Mgr. T. K., ktorého na tento úkon splnomocnil povinný v zmluve o úvere č. 3170982 zo dňa 29. 07. 2003, uzatvorenej medzi oprávneným a povinným. Uvedená zmluva bola uzatvorená na vopred pripravenom formulári, ktorého obsah povinný nemohol ovplyvniť, z čoho je zrejmé, že osobu advokáta si povinný nevybral slobodným výberom na základe vlastného uváženia, ale tento bol vopred

určený oprávneným. Táto skutočnosť odôvodňuje aj obavu, že záujmy takto určeného advokáta sú v rozpore so záujmami povinného, teda povinného v zmysle § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemôže zastupovať a jeho každý právny úkon urobený za povinného, teda aj vyhlásenie obsiahnuté v notárskej zápisnici, ktorá je exekučným titulom, je absolútne neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Súd prvého stupňa preto správne vyhlásil exekúciu vykonávanú na základe neplatného exekučného titulu za neprípustnú a v zmysle § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku ju zastavil.“

Z citovaných častí odôvodnení uznesení krajského súdu okrem iného vyplýva, že krajský súd ako odvolací súd sa v nich stotožnil s právnym záverom okresného súdu vyjadreným v jeho uznesení č. k. 4 Er 1115/2008-29 z 8. novembra 2010 a v uznesení okresného súdu č. k. 4 Er 114/2008-29 z 29. novembra 2010 o neprípustnosti exekúcie a jej zastavení. Krajský súd rozhodnutie č. k. 6 CoE 99/2011-68 z 30. marca 2011 o posudzovaní výroku týkajúceho sa trov exekúcie (v uznesení okresného súdu č. k. 4 Er 1115/2008-29 z 8. novembra 2010) akceptoval s poukazom na odôvodnenie uznesenia okresného súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP, ktorý založil svoje rozhodnutie na právnej argumentácii ustanovenej v § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého „Ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie“, a v časti výroku týkajúceho sa zastavenia exekučného konania na § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku, podľa ktorého „exekúciu súd zastaví, ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať“.

Jedným z predpokladov vedenia exekučného konania je relevantný exekučný titul, keďže bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Preto je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný právny záver krajského súdu vychádzajúci z toho, že ak súd vyhlási exekúciu za neprípustnú, je to dôvod na zastavenie exekučného konania.

Vzhľadom na už uvedené nemožno podľa názoru ústavného súdu ani právne závery krajského súdu vyjadrené v uzneseniach č. k. 6 CoE 99/2011-68 z 30. marca 2011 a č. k. 6 CoE 94/2011-46 z 30. marca 2011 považovať za svojvoľný výklad a aplikáciu príslušných

ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a Exekučného poriadku, ktorý by mohol mať za následok porušenie ústavou garantovaných práv sťažovateľky ako účastníčky exekučného konania.

Po oboznámení sa s obsahom napadnutých uznesení krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Exekučného poriadku a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné.

Krajský súd podľa názoru ústavného súdu postupoval ústavne súladným spôsobom, keď uznesením č. k. 6 CoE 99/2011-68 z 30. marca 2011 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 4 Er 1115/2008-29 z 8. novembra 2010 o neprípustnosti a zastavení exekúcie a o trovách exekúcie, a tiež keď uznesením č. k. 6 CoE 94/2011-46 z 30. marca 2011 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 4 Er 114/2008-29 z 29. novembra 2010 o neprípustnosti exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku z dôvodu, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenia krajského súdu nezasahujú neprípustným spôsobom do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutými rozhodnutiami krajského súdu ústavný súd ďalej konštatuje, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu

bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (m. m. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosti v časti týkajúcej sa namietania porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.3 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 6 CoE 99/2011-68 z 30. marca 2011 a č. k. 6 CoE 94/2011-46 z 30. marca 2011

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Toto ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

V súvislosti s namietaným porušením práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým nepochybne patrí aj právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti

podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutých uznesení krajského súdu dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutých uznesení krajského súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by nimi mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže krajský súd v posudzovaných prípadoch ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy.

Ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu nie je príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažností na ďalšie konanie.

Ústavný súd preto vzhľadom na uvedené pri predbežnom prerokovaní sťažnosti odmietol aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnostiach nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júla 2011